

„Diritto e Giurisprudenza Agraria, Alimentare e dell’Ambiente”

Stefano Massini, *Introduzione alla disciplina di residui e contaminanti* (Wprowadzenie do problematyki pozostałości i zanieczyszczeń), DGAA 2014, nr 7-8, s. 649-659.

Przedmiotem rozważań podjętych w artykule są zagadnienia pozostałości i zanieczyszczeń w żywności oraz wynikające z tego ryzyko dla zdrowia ludzi. Kryteriów

definicji pojęć pozostałości i zanieczyszczeń w żywności należy szukać w wielu aktach prawnych, np. rozporządzeniu nr 178/2002, rozporządzeniu nr 315/93, 1107/2009 oraz 396/2005 i różnych dyrektywach unijnych. Ustawodawca wskazuje górną maksymalną granicę pozostałości i zanieczyszczeń żywności i pasz, której producentom przekroczyć nie wolno, przy czym są one wskazane w aktach prawnych lub ustalane według dobrych praktyk produkcyjnych.

Problem pozostawiania w żywności pozostałości i zanieczyszczeń jest doniosły dla zapewnienia konsumentom rzetelnej informacji o produkcie oraz swobody przepływu towarów. Przykładem nieprawidłowości był przypadek marmolady oznaczonej jako „naturalnie czysta”, rozpoznawany przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-466/98, podczas gdy produkt zanieczyszczony był pozostałościami metali ciężkich. Autor zauważa, że ustawodawca nie bierze pod uwagę zerowego poziomu ryzyka zanieczyszczeń i pozostałości w żywności. Jednakże zanieczyszczenia chemiczne (np. pozostałości środków leczenia weterynaryjnego), biologiczne (np. salmonella) wymagają w sytuacji zagrożenia bezpośrednich rozwiązań pozwalających natychmiast poinformować o nich konsumentów.

Mario Gorlani, *L'inquadrato costituzionale dell'annunciata disciplina del suolo agricolo quale bene comune* (Miejsce dyscypliny gruntu rolnego jako dobra wspólnego w porządku konstytucyjnym), DGAA 2014, nr 7-8, s. 660-676.

Artykuł dotyczy ważnej z punktu widzenia Wspólnej Polityki Rolnej oraz polityki krajów członkowskich UE problematyki ochrony prawnej gruntów rolnych jako dobra wspólnego w świetle Konstytucji Włoch (art. 9 i 44) oraz wybranych aktów prawa włoskiego. Autor analizuje rządowy projekt ustawy „A.C. 2039” z 2013 r., który określa podstawowe zasady waloryzacji i ochrony gruntów, ze szczególnym uwzględnieniem gruntów rolnych w celu promocji i ochrony działalności rolniczej, krajobrazu i środowiska.

Zaniepokojenie Autora budzą używane w tym projekcie terminy. Chodzi o tzw. proces transformacji gruntów rolnych zwany potocznie „konsumpcją gruntów”. Projekt rządowej ustawy, zdaniem Gorlaniego, może przesądzić o zmianie podejścia do ochrony gruntów rolnych i sprawić, że oparta będzie ona na wazieniu różnych wartości. Projekt ustawy przedstawia bowiem obraz ochrony gruntów rolnych jako dobra wspólnego, z przewagą ich funkcji krajobrazowej, środowiskowej, żywnościowej, socjalnej. Na koniec Autor stwierdza, że osiągnięcie punktu „zero konsumpcji gruntów rolnych” w 2050 r. jest jak najbardziej możliwe, ponieważ tych gruntów już nie będzie, a więc cel zostanie osiągnięty, ale inną niż opisaną wyżej drogą.

Andrea Ferutti, *Agriturismo e contributo di costruzione: riflessioni sul tema* (Agroturystyka i wkład w jej budowanie – refleksje), DGAA 2014, nr 8-9, s. 863-867.

Od wielu lat orzecznictwo administracyjne zajmuje problematyka agroturystyki i dopuszczalności zwolnienia od opłat za pozwolenie na budowę dla celów agroturysty-

tycznych. Niepewność w tym zakresie zainicjowało orzeczenie Rady Sprawiedliwości Administracyjnej dla Regionu Sycylii z 18 kwietnia 2006 r. nr 159. Ponieważ weszła w życie regulacja prawna dotycząca agroturystyki, należało zadać pytanie, czy wnioski wspomnianego orzeczenia mogły nadal pozostawać aktualne. W szczególności wedle rozstrzygnięcia Sądu Kasacyjnego, Sekcji III z 13 kwietnia 2007 r. nr 8851, zaliczenie agroturystyki do działalności rolniczej zostało podporządkowane warunkowi wykorzystania gospodarstwa rolnego do agroturystyki, przy czym istotne jest, by agroturystyka była działalnością komplementarną względem działalności takiej, jak uprawa ziemi, hodowla zwierząt, jako podstawowej.

Na koniec Autor potwierdza, że w świetle włoskiej ustawy nr 96/2006 wyłączenie spod obowiązku opłat za pozwolenie na budowę w zakresie lokali wykorzystywanych w agroturystyce jest dopuszczalne.

Opracowanie: KATARZYNA LEŚKIEWICZ

PPR Nr 2 (15) – 2014, 254-256
DOI: 10.14746/ppr.2014.15.2.15